

Taylor Jenkins Reid

SONSUZA
DEK, AYRI

Çeviren
Gökçe Çiçek

Linda Morris'e

(on iki yaşındaki bir kızın cinayet öykülerini okuduğu için)

Ve Alex Reid'e

(bütün dünyanın âşık olacağı bir adam)

Her sabah uyandıgımda bir anlığına senin artık gitmiş olduğunu unutuyorum ve sana uzanıyorum. Ama bulabildiğim tek şey yatağın soğuk tarafı. Gözlerim yatağın yanı başında duran, Paris'te çektiğimiz fotoğrafa takılıyor ve kısa bir süre için bile olsa seni sevdiğim ve sen de beni sevdiğin için mutlulukla doluyorum.

—*CRAIGSLIST POSTING*, Chicago, 2009

1. KISIM

Haziran

Ben, "Soyadını değiştirip değiştirmeyeceğine karar verdin mi?" diye sordu. Kanepenin diğer ucunda oturmuş, ayağımı okşuyordu. Aşırı sevimli görünüyordu. Böylesine sevimli birini nasıl bulabilmiştim ben?

Onu meraklandırmak için, "Karar verdim sayılır," dedim. Aslında kararımı çoktan vermiştim. Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Sanırım kararımı uygulayacağım."

Heyecanla, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Ben de, "Soyadımı değiştirmemi ister miydin?" dedim.

"şaka mı yapıyorsun?" dedi. "Yani bunu yapmak zorunda değilsin. Eğer bu senin için incitici bir şeyse veya... bilmiyorum işte. Kendi soyadının hükümsüz olması seni rahatsız edecekse, bunu yapmak zorunda değilsin. Sadece gönlünden geçen adı almanı istiyorum. Ama bu benimki olursa..." Hafifçe kızardı. "Gerçekten harika bir şey olur."

Ben, bir koca olamayacak kadar seksi görünüyordu. Kocaların p çıkarmakla yükümlü, şişman, kelleşmeye başlayan adamlar olacağını düşünürdünüz. Ama benim kocam seksiydi. Ge, uzun boylu ve gcl biriydi. O kadar mükemmeldi ki... Bir ahmak gibi konuştuğumu biliyorum. Ama bu işler hep böyle değil midir zaten? Yeni evli bir kadının, kocasını pembe gözlüğün ardından görmesi normaldir. Ona, "Elsie Porter Ross ismini kullanmayı düşünüyordum," dedim.

Ben bir anlığına ayağımı okşamayı kesti. "Bu cidden çok ateşli olur," dedi.

Bu szlerzerine kahkaha attım. "Nedenmiş o?"

"Bilemiyorum," diyerek yeniden ayağımı okşamaya başladı.

“Muhtemelen tuhaf ve ilkel bir mağara adamı dürtüsü. İkimizin Ross ailesi olması fikri hoşuma gidiyor. Bay ve Bayan Ross.”

“Bu ismi sevdim!” dedim. “Bay ve Bayan Ross. Bu, kulağa gerçekten ateşli geliyor.”

“Sana söylemiştim!”

“O hâlde karar verilmiştir. Evlilik cüzdanımız çıkar çıkmaz, onu ehliyet değişikliğine ya da her nereye göndermem gerekiyorsa oraya göndereceğim.”

Ben, ellerini benim üzerimden çekerek, “Mükemmel,” dedi. “Pekâlâ, Elsie Porter Ross. Şimdi sıra bende.”

Ben’in ayağını yakaladım. Hiçbir şey düşünmeden, çoraplarının üzerinden ayak parmaklarını ovalamaya başladığımda kısa bir sessizlik oldu. Zihnim bir süreliğine aylıklık ettikten sonra belirli bir noktanın üzerinde durduğunda irkildim: Fena hâlde acıkmıştım.

“Aç mısın?” diye sordum.

“Şu anda mı?”

“Her nedense canım birdenbire meyveli kahvaltılık gevrek çekti.”

Ben, “Evde kahvaltılık gevreğimiz yok mu?” diye sordu.

“Var. Ama ben... ben meyveli olanlardan istiyorum.” Evimizde yetişkinler için üretilmiş, lif katkılı kahverengi gevreklerden vardı.

“Şey, gidip alalım mı? Büyük marketler hâlâ açıktır ve meyveli çocuk gevreği sattıklarından eminim. Ya da ben gidip alabilirim.”

“Hayır! Bunu yapmana izin veremem. O zaman büyük tembellik etmiş olurum.”

“Tembellik etmiş olursun ama sen benim karımsın ve ben seni çok seviyorum. Dilediğin her şeye sahip olmanı istiyorum.” Ayağa kalkmak için hareketlendi.

“Hayır, Ben, gerçekten. Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Gittim bile.” Ben odadan çıktı ve kısa süre sonra bisikleti ve ayakkabılarıyla geri döndü.

Ayaklarımı Ben'in az önce kalktığı yere uzatmış, kanepede uzanırken, "Teşekkür ederim!" dedim. Ben giriş kapısını açarak bisikletini dışarı çıkarırken bana gülümsedi. Bisikletin destek çubuğunu kaldırdığını duydum. Hoşça kal demek için geri geleceğini biliyordum.

"Seni seviyorum, Elsie Porter Ross," dedi ve beni öpmek için kanepenin üzerine eğildi. Üzerinde bisiklet kaskı ve eldivenleri vardı. Bana bakarak sırtıttı. "Bunun söylenişini gerçekten seviyorum."

Kocaman gülümsedim. "Seni seviyorum!" dedim. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Seni seviyorum!" Dışarı çıkarak kapıyı ardından kapadı.

Başımı kanepeye yaslayarak elime bir kitap aldım ama okuduklarıma odaklanamıyordum. Onu özlemiştim. Yirmi dakika geçti ve Ben'in eve dönmesini beklemeye koyuldum. Ancak kapı bir türlü açılmadı. Basamaklardan ayak sesi gelmiyordu.

Ben'in evden ayrılmasının ardından yarım saat geçtikten sonra cep telefonunu aradım. Cevap yoktu. Zihnim olasılıkları gözden geçirmeye başladı. Hepsi uç noktalarda, saçma olasılıklardı. Başka biriyle tanışmıştı. Ya da bir striptiz kulübüne uğramıştı... Aklıma onun gecikmesini gerektirecek daha gerçekçi, daha mantıklı ve bu nedenle daha korkutucu nedenler gelirken onu bir kez daha aradım. Yine cevap vermeyince kanepeden kalkarak dışarı çıktım.

Ne görmeyi umduğumu bilmiyordum ama ondan bir işaret arayarak yolun iki tarafına bir göz attım. Başına bir şeyler gelmiş olabileceğini düşünmek çılginca mı olurdu? Buna karar veremedim. Sakin kalmaya çalışarak kendi kendimi, Ben'in içinden çıkılmaz bir trafikte mahsur kaldığı ya da belki de eski bir arkadaşına rastladığı konusunda telkin ettim. Dakikalar daha yavaş akmaya başlamıştı. Her bir dakika, birer saat gibiydi. Geçen her saniye katlanılmaz bir hâle gelmişti.

Sirenler.

Benim olduğum tarafa doğru geliyorlardı. Sokağımızdaki çatıların üzerinden, sirenlerin yanıp sönen kırmızı ışıklarını görebiliyordum. Çığlıklara benzeyen siren sesleri bana sesleniyor gibiydi. Durmadan tekrarlayan ağıtlarında kendi adımı duyar gibi oldu: *El-sie. El-sie.*

Koşmaya başladım. Sokağın sonuna vardığımda, topuklarımın altındaki sert asfaltın ne kadar soğuk olduğunun farkına vardım. İnce eşofmanım rüzgârın içeri girmesini engelleyemiyordu ama sirenlerin kaynağını bulana dek ilerlemeye devam ettim.

İki ambulans ve bir itfaiye aracı gördüm. Bölgeyi kuşatan birkaç tane de polis arabası vardı. Kendimi durdurmadan, karmaşanın içinde olabildiğince ilerledim. Birileri, bir sedyeye yerleştiriliyordu. Yolun kenarında yan yatmış, büyük bir kamyon vardı. Camları parçalanmış ve etrafa yayılmıştı. Kamyona daha yakından bakarak neler olduğunu anlamaya çalıştım. İşte o anda, etrafa saçılan şeyin camlardan ibaret olmadığını fark ettim. Yola başka bir şeyler daha saçılmıştı. Daha yakına ilerledim ve ayağımın ucunda, o şeylerin bir parçasını gördüm. Meyveli kahvaltılık gevrek. Görmemek için dualar ettiğim şeyi arayarak etrafa göz gezdirdim. Tam önümdeydi, bunu nasıl da gözden kaçırabilmişim? Kamyonun altında duruyordu. Ben'in bisikleti. Eğilmiş ve parçalanmıştı.

Bütün dünya sessizliğe gömüldü. Sirenler sustu. Şehir olduğu gibi donup kaldı. Kalbim o kadar hızlı çarpmaya başlamıştı ki, göğsüm acıyordu. Kanın beynime dolduğunu duyabiliyordum. Dışarı çok sıcaktı. Hava ne zaman bu kadar ısınmıştı? Nefes alamıyordum. Nefes alabileceğimi zannetmiyordum. Nefes almıyordum.

Ambulansın kapılarına varana dek, koştuğumun farkına bile varmadım. Kapıları yumruklamaya başladım. Uzanamayacağım kadar yüksekte olan camları yumruklamak için olduğum yerde zıplamaya başladım. Zıplarken ayaklarımın altında ezilen meyveli gevrekleri duyabiliyordum. Her zıpladığımda onları sertçe ezdim. Her birini milyonlarca minik parçaya ayırdım.

Ambulans hareket etti. İçeride miydi? Ben orada mıydı? Onun hayatını kurtarmışlar mıydı? İyi miydi? Yaralı mıydı? Belki de prosedür gereği onu içeride tutuyorlardı. Belki de sağlığı yerindeydi. Belki buralarda bir yerlerdeydi. Belki ambulansın içindeki kişi kamyonun şoförüydü. Adam kesinlikle ölmüş olmalıydı, değil mi? O kamyonu süren kişinin sağ kalması mümkün değildi. O hâlde Ben iyi olmalıydı. Kazaların karması buydu: Kötü adam ölür, iyi adam yaşardı.

Dönüp etrafıma baktım, ancak Ben'i hiçbir yerde göremedim. Adını haykırmaya başladım. İyi olduğunu biliyordum. Bundan emindim. Sadece bunların bir an önce bitmesini istiyordum. Ufak bir sıyrıkla kurtulduğunu ve kendisini eve gidebilecek kadar iyi hissettiğini duymak istiyordum. Hadi eve gidelim, Ben. Bir daha asla senden bu kadar aptalca bir şey istememem gerektiğini öğrendim. Dersimi aldım; hadi eve gidelim.

Akşam karanlığında, "Ben!" diye haykırdım. Hava çok soğuktu. Nasıl birdenbire bu kadar soğumuştum? Yeniden, "Ben!" diye haykırdım. Bir polis memuru tarafından durdurulana dek, etrafta daireler çizerek koşuşturduğumu fark etmedim.

Polis memuru, "Hanımefendi," diyerek kolumu yakaladı. Haykırmaya devam ediyordum. Beni duymalıydı. Burada olduğumu bilmeliydi. Eve dönme zamanının geldiğini bilmeliydi. Memur bir kez daha, "Hanımefendi," diye seslendi.

"Ne var?" diyerek adama bağırdım. Kolumu ondan kurtararak kendi etrafımda dönmeye başladım. Etrafına beyaz boyayla bir çizgi çekilmiş alanda koşuşturmaya başladım. Bu çizgiyi çeken her kimse, içeri girmeme izin vereceğini biliyordum. Kocamı bulmam gerektiğini anlamalıydı.

Memur bana yetişerek kolumu bir kez daha yakaladı. Bu sefer daha sert bir sesle, "Hanımefendi!" dedi. "Şu anda alana giremezsiniz." Şu anda bulunmam gereken yerin tam olarak *burası* olduğunu anlamıyor muydu?

"Kocamı bulmam gerek!" diye bağırdım. "Yaralanmış olabilir. Bu onun bisikleti. Onu bulmam gerek."

“Hanımefendi, kocanız Cedars-Sinai’ye kaldırdık. Oraya gidebileceğiniz bir arabanız var mı?”

Boş bakan gözlerimi onun yüzüne diktim, ancak bana ne söylemeye çalıştığını anlamamıştım.

“O nerede?” diye sordum. Bunu bir kez daha duymaya ihtiyacım vardı. Söylediği hiçbir şeyi anlamamıştım.

“Hanımefendi, kocanız Cedars-Sinai Tıp Merkezi’ne götürülüyor. Onu acil servise yetiştirmeye çalışıyorlar. Sizi oraya götürmemi ister misiniz?”

Kendi kendime, *Burada değil mi?* diye düşündüm. Ben, az önceki ambulanda mıydı yani?

“Durumu iyi mi?”

“Hanımefendi, bunu size...”

“Durumu iyi mi?”

Memur bana baktı. Şapkasını çıkararak göğsüne yasladı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Savaş filmlerindeki askerlerin, dul kalan asker eşlerinin kapılarında bu hareketi yaptıklarını görmüştüm. O anda göğsüm hızla inip kalkmaya başladı.

Gözyaşlarımın arasından, “Onu görmem lazım!” diye haykırdım. “Onu görmem lazım! Onun yanında olmam lazım!” Yolum ortasından dizlerimin üzerine çöktüm. Kahvaltılık gevrekler dizlerimin altında parçalandı. “O iyi mi? Onunla birlikte olmak istiyorum. Bana sadece onun hayatta olduğunu söyleyin.”

Polis memuru bana acıma ve suçluluk duygusuyla baktı. Daha önce bu iki ifadeyi aynı bakışta görmemiştim ama yine de tanımam kolay oldu. “Hanımefendi, çok üzgünüm. Kocanız az önce...”

Memurun acelesi yoktu; benim gibi adrenalinle dolu değildi. Acele edilecek bir şey olmadığını biliyordu. Kocamın ölü bedeninin biraz daha bekleyebileceğini biliyordu.

Cümlesini bitirmesine izin vermedim. Ne söyleyeceğini biliyordum ve buna inanmam olanaksızdı. İnanmayacaktım. Yüzüne doğru haykırarak adamın göğsünü yumruklamaya başladım. İri bir adamdı; boyu muhtemelen bir doksan beş kadar vardı.

Bana tepeden bakıyordu. Kendimi bir çocuk gibi hissettim. Ama bu beni durdurmadı. Çırpınarak ona vurmaya devam ettim. Onu tokatlamak istiyordum. Onu tekmelemek istiyordum. Ona benim çektiğim kadar acı çektirmek istiyordum.

“Çarpışma ânında hayatını kaybetti. Üzgünüm.”

O anda yere düştüm. Etrafımdaki her şey dönmeye başladı. Nabzımı işitebiliyor ama polis memurunun söylediklerine odaklanamıyordum. Bunların olacağını gerçekten düşünmemiştim. Kötü şeylerin yalnızca kibirli insanların başına geldiğini zannedirdim. Benim gibi insanların; yaşamın ne kadar narin olduğunu bilen, bizlerden daha büyük bir gücün varlığına inanan insanların başına gelmezdi. Ama gelmişti işte. *Benim* başıma gelmişti.

Bedenim sakinleşti. Gözlerimdeki yaşlar birden kurudu. Yüzüm donakaldı ve bakışlarım ilerideki bir inşaat iskelesine takıldı ve orada kaldı. Odaklanamıyordum. Kollarım uyuşmuştu. Oturuyor muydum, yoksa ayakta mı duruyordum, emin değildim.

Sakin ve ağırbaşlı bir şekilde, “Şoföre ne oldu?” diye sordum.

“Efendim?”

“Kamyonu süren kişiye ne oldu?”

“Vefat etti, hanımefendi.”

“Güzel,” dedim. Bir sosyopat gibi konuşuyordum. Polis memuru bana başını sallamakla yetindi. O sanki bunları söylediğimi hiç duymamış, ben ise bir başkasının ölmesinden memnun olmamışım gibi yapacağımız bir anlaşmaya varmışcasına davranıyordu. Fakat ben sözümü geri almak istemiyordum.

Memur elimi yakaladı ve beni polis aracının ön koltuğuna doğru yönlendirdi. Trafiği yarmak için polis sirenini açtı. Los Angeles caddeleri, ileri sarılan bir film gibi gözlerimin önünden geçti. Bu caddeler daha önce hiç bu kadar çirkin görünmemişti.

Hastaneye vardığımızda polis memuru beni bekleme odasındaki sandalyelerden birine oturttu. O kadar büyük bir şiddetle tit-

riyordum ki, oturduğum sandalye de benimle birlikte titremeye başladı.

Ayağa kalktım ve adam beni tekrar yerime oturtmaya çalışırken, “Oraya gitmem gerek,” dedim. Ardından daha yüksek bir sesle, “Oraya gitmem gerek!” diye tekrarladım. Gözüme adamın isimliği ilişti: Memur Hernandez.

“Anlıyorum. Gidip bilgi almaya çalışacağım. Size bir sosyal hizmetler görevlisi tahsis edilmiş olmalı. Hemen dönerim.”

Memurun konuştuğunu duyabiliyordum ancak ona tepki vermeye veya söylediklerini anladığımı belirtmeye mecalim yoktu. Öylece sandalyede oturup gözlerimi karşımdaki duvara diktim. Başımın bir yandan diğer yana sallandığını hissedebiliyordum. Ayağa kalkarak hemşire odasına gittiğimi fark ettim ama beni durdurmak üzere geri dönen Memur Hernandez tarafından alıkoyuldum. Yanında kısa boylu, orta yaşlı başka bir adam daha vardı. Bu adam mavi bir gömlek giymiş, kırmızı bir kravat takmıştı. Bu dangalağın o kravata “güç kravatı” adını taktığından şüphem yoktu. Onu taktığında güzel bir gün geçireceğini zannettiğinden emindim.

Beni karşılarken, “Elsie,” dedi. Memur Hernandez’e adımı söylemiş olmalıydım. Bunu yaptığımı hatırlamıyordum bile. Sanki sıkılamı bekliyormuş gibi elini bana doğru uzattı. Trajedinin tam ortasında ne nezaket kurallarına uymam gerektiğini düşünmüyordum. Adamın elini havada asılı bıraktım. Normalde kibar ve iyi bir insanımdır. Hatta bazen saftirik davrandığım bile olur. Kısacası, “zor” ya da “asi” olarak tabir edilebilecek biri değilimdir.

Adam, “Siz Bay Ben Ross’un eşi misiniz? Kimliğiniz yanınızda mı?” diye sordu.

“Hayır. Ben... evden koşarak çıktım. Ben...” Ayaklarıma baktım. Ayağымda ayakkabı bile yoktu ve bu herif kimliğimin yanımda olabileceğini mi düşünüyordu?

Memur Hernandez yanımdan ayrıldı. Yavaş ve beceriksiz adımlarla uzaklaştığını görebiliyordum. Buradaki işinin sona

erdiğini düşündüğünden emindim. Keşke onun yerinde olabilseydim. Keşke bu durumun içinden öylece sıyrılıp evime gidebilseydim. Kocamın ve sıcak yatağımızın yanına gidebilseydim. Kocam, sıcak bir yatak ve lanet olası bir kâse dolusu meyveli gevrek.

Adam, "Korkarım henüz oraya girmene izin veremem," dedi. "Neden?"

"Doktorlar çalışıyorlar."

"Ben hayatta mı?" diye çığlık attım. Umut ne kadar da büyük bir hızla uçup geri gelebiliyordu.

Adam başını iki yana sallayarak, "Hayır, çok üzgünüm," dedi. "Kocanız akşamın erken saatlerinde vefat etti. Hayattayken organlarını bağışladığını tespit ettik."

O anda, doğruca yere çakılmak üzere olan bir asansördeymişim gibi hissettim. Ben'in parçalarını alıp başka insanlara vereceklerdi. Onun parçalarını alacaklardı.

İçten içe ölerек, tekrar sandalyeme oturdum. Bir yanımda adama bağırarak beni içeri sokmasını söylemek istiyordu. Onu görmemi sağlamasını. Çift kanatlı kapıdan içeri girerek Ben'i bulmak ve ona sarılmak istiyordum. Ona ne yapıyorlardı? Ama olduğum yerde donakalmıştım. Onunla birlikte ben de ölmüş-tüm.

Kırmızı kravatlı adam kısa süreliğine yanımdan ayrıldı ve elinde bir bardak sıcak çikolata ve giymem için bir çift terlikle birlikte geri döndü. Gözlerim kuru ve yorgundu. Etrafımı zorlukla görebiliyordum. Bütün duyularım sessizliğe gömülmüştü. Bedenimin içinde kısılp kalmış, etrafımdaki herkesten soyutlanmış gibi hissediyordum.

"Arayabileceğiniz birileri var mı? Mesela aileniz?"

Başımı iki yana salladım. "Ana," dedim. "Ana'yı aramalıyım."

Adam elini omzuma koydu. "Ana'nın numarasını bir kâğıda yazabilir misiniz? Onu arayacağım."

Başımla onayladığımda bana bir kâğıt parçası ve tükenmez kalem verdi. Ana'nın numarasını hatırlamam bir dakikamı aldı.

Doğrusunu yazana dek birkaç kez yanlış numara yazdım ama kâğıdı adama geri verirken doğrusunu yazmış olduğumdan emindim.

“Peki ya Ben ne olacak?” diye sordum. Tam olarak ne demek istediğimden emin değildim. Sadece... henüz ondan vazgeçmeye hazır değildim. Henüz, “Gelip onu alması ve ona göz kulak olması için birilerini arayın,” safhasında değildim. Bununla mücadele etmeliydik, öyle değil mi? Ben’i bulmalı ve onu kurtarmalıyım. Onu nasıl bulacaktım? Ona nasıl yardımcı olacaktım?

“Hemşireler en yakın akrabasını aradılar.”

“Ne? Onun en yakın akrabası benim.”

“Görünen o ki, ehliyetinde Orange County’deki bir adres yazıyor. Resmî olarak ailesine haber vermemiz gerekiyordu.”

“Peki, kimi aradınız? Kim geliyor?” Fakat kimin geldiğini zaten biliyordum.

“Kimin geldiğini öğrenebilirim size haber vereceğim. Gidip Ana’ya telefon etmem gerek. Hemen dönerim, tamam mı?”

Başımınla onayladım.

Lobide bekleyen diğer aileleri duyabiliyordum. Bazıları ke-derli görünüyordu ancak çoğu iyi durumdaydı. İçeride, yanında kızıyla oturan bir anne vardı. İkisi de kitap okuyorlardı. Onların dışında, oldukça sinirli görünen babasının yanında oturan ve yüzüne bir buz kesesi dayamış genç bir çocuk vardı. Yanlarında ise el ele tutuşmuş, henüz yirmili yaşlarına bile girmemiş bir çift oturuyordu. Neden burada olduklarını bilmiyordum ama yüzlerindeki gülümsemelere ve cilveleşmelerine bakılırsa vahim bir durumda olmadıklarını söyleyebilirdim. Bir an için onlara bağırıp çağırmak istedim. Acil servisin yalnızca acil vakalara ait olduğunu, etraflarını umursamadan mutlu mutlu takılacaklarsa burada işlerinin olmadığını söylemek istiyordum. Onlara eve gitmelerini ve mutluluklarını başka bir yerde yaşamalarını çünkü bunu görmek istemediğimi söylemek istiyordum. Onlar gibi davranabilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyordum. Bütün bunlar yaşanmadan önce kendimi nasıl hissettiğimi bile

hatırlamıyordum. İçimdeki tek his, ezici bir dehşet duygusuydu. Dehşet, ve yüzüme karşı gülümsemekten bir türlü vazgeçmeyen şu iki küçük bok kafalı.

Bir anda onlardan ve hayatlarının en kötü gününü yaşamıyorlarmış gibi günlük işlerine devam eden hemşirelerden nefret ettim. Telefon görüşmeleri yapıyor, fotokopi çekiyor ve kahve içiyorlardı. Böyle bir zamanda kahve içebildikleri için onlardan da nefret ediyordum. Benim kadar kederli olmadıkları için bütün bu hastanedeki insanlardan nefret ediyordum.

Kırmızı kravatlı adam geri gelerek Ana'nın buraya gelmek üzere yolda olduğunu söyledi. Oturup benimle birlikte bekleyebileceğini söyledi. Omuz silktim. Nasıl isterse öyle yapabilirdi. Varlığı beni teselli etmiyordu, ancak en azından birilerini sarsarak böyle bir zamanda şeker yiyebildikleri için onlara bağırmanı engelliyordu. Yola saçılmış meyveli kahvaltılık gevrekler aniden zihnime üşüştü. Eve döndüğümde onları hâlâ yere dağılmış hâlde bulacağımdan emindim. Onları bir kez daha görmemin ne kadar dehşet verici olacağını bilmedikleri için hiç kimsenin yolu temizlemeye zahmet etmemiş olacağını biliyordum. Ardından, Ben'in ne kadar da aptalca bir sebep yüzünden öldüğünü düşündüm. Meyveli gevrekler yüzünden ölmüştü. Aslında bu oldukça komik bir durumdu, tabii eğer bu kadar... Unutun bunu. İçinde bulunduğum durum asla komik olmayacaktı. Bu konuya dair hiçbir şey komik değildi. Canım *Taş Devri* çizgi filminde geçen bir çocuk yiyeceği çektiği için kocamı kaybetmemde komik olan hiçbir şey yoktu. Bunun için kendimden nefret ettim. Hayatımda bugüne kadar en çok nefret ettiğim kişi bendim.

Ana, telaşlı bir panik içinde lobiye girdi. Kırmızı kravatlı adamın ona ne söylediğini bilmiyordum. Ana bana doğru koşarken kırmızı kravatlı adam onu karşılamak için ayağa kalktı. Onların konuştuğunu görebiliyordum ama ne söylediklerini duyamıyordum. Ana benim yanıma koşarak bana sarılmadan önce yalnızca bir saniyelikliğine konuşmuşlardı. Ana'nın kollarının bedenime dolanmasına izin verdim ama sarılışına karşılık verecek gücü

kendimde bulamadım. Sarılışı bir ölü balığınki gibiydi. Kulağıma, “Çok üzüldüm,” diye fısıldadığında kollarına yığıldım.

İçimde kendimi ayağa kalkmaya zorlamak ya da acımı saklamak için en ufak bir istek bile yoktu. Bekleme odasında haykırarak ağlamaya başladım. Hıçkırarak Ana'nın göğsüne gömüldüm. Hayatımın hangi ânında olursam olayım, kendimi onun bu bölgesinden uzak tutardım. Gözlerim ve dudaklarımın, başka birinin cinsel bölgelerine bu kadar yakın olmasından rahatsızlık duyardım ama şu anda seks gözüme önemsiz ve aptalca bir kavram gibi görünüyordu. Ahmakların sıkıntıdan yaptıkları bir şeymiş gibi. Şu mutlu gençler muhtemelen spor yapar gibi seks yapıyorlardı.

Ana'nın vücuduma sarılan kolları beni teselli etmedi. Gözyaşlarım, sanki akmaya zorladığım bir şelale gibi gözlerimden süzülüyorlardı ama onları zorladığım falan yoktu. Sadece kendiliğinden süzülüyorlardı. O anda kendimi üzgün bile hissetmiyordum. Bu derece büyük bir keder gözyaşlarının o kadar ötesindeydi ki, yanaklarımdan süzülenler bana saçma ve aptalca geliyordu.

“Onu görebildin mi, Elsie? Olanlar için çok üzgünüm.”

Cevap vermedim. Bana saatler gibi gelen bir süre boyunca hastanenin zemininde oturduk. Bazen haykırıyor, bazen de hiçbir şey hissedemiyordum. Çoğu zaman buna ihtiyacım olduğu için değil, ona bakmaya dayanamadığım için kendimi Ana'nın kollarına bıraktım. Ana sonunda ayağa kalkıp benim sırtımı duvara dayadı ve hemşirelerin yanına gidip onlara bağırmaya başladı.

Bilgisayarının başında oturan Latin kökenli hemşireye, “Ben Ross'u görebilmek için daha ne kadar beklememiz gerekiyor?” diye bağırdı.

Hemşire ayağa kalkıp bilgisayarından uzaklaşarak, “Hanımefendi,” dedi.

“Hayır! Sakın bana hanımefendi deme! Onun nerede olduğunu söyle. İçeri girmemize izin ver!” Kırmızı kravatlı adam kendine yol açarak onun yanına gitti ve onu sakinleştirmeye çalıştı.

Ana ve kırmızı kravatlı adam birkaç dakika boyunca konuştular. Adamın onu yatıştırmak için Ana'ya dokunduğunu ve Ana'nın omuzunu sarsarak onu kendinden uzaklaştırdığını görebiliyordum. Adam sadece işini yapmaya çalışıyordu. Buradaki herkes sadece işini yapmaya çalışıyordu. Bir avuç götlekten başka bir şey değillerdi.

Yaşlıca bir kadının uçarcasına giriş kapısından içeri girdiğini gördüm. Yüzünü çevreleyen uzun, kızılımsı kahverengi saçları vardı. Altmış yaşlarında olmalıydı. Yanaklarında ıslak rimel izleri, omuzunda kahverengi bir çanta ve göğsüne sarılmış siyahımsı kahverengi bir şalı vardı. Elleri mendillerle doluydu. O anda kederimi bir mendil isteyecek kadar kontrol edebilmiş olmayı diledim. Burnumu kıyafetimin kollarına ve yakalarımaya silip duruyordum. Gözyaşlarımın zeminde bir gölet oluşturmasına izin vermiştim.

Kadın danışmaya doğru koştu, ancak sonunda pes ederek bir sandalyeye oturmaya razı oldu. Bir anlığına yüzünü bana döndüğünde onun kim olduğunu anladım. Bakışlarımı ona diktim. Gözlerimi ondan alamıyordum. Bu kadın benim kayınvalidemdi; yani her anlamda bir yabancıydı. Birkaç kez fotoğraf albümündeki resmini görmüştüm ama o benim yüzümü daha önce hiç görmemişti.

Oradan uzaklaşarak lavaboya gittim. Kendimi ona nasıl tanıtaçağımı bilmiyordum. İkimizin de aynı adam için burada olduğumuzu nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum. Aynı kaybın ardından ağladığımızı nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Aynanın önünde durarak kendime baktım. Yüzüm kızarmış ve şişmişti. Gözlerim kan çanağına dönmüştü. Yüzüme baktım ve birilerinin bir zamanlar bu yüzü ne kadar sevdiğini düşündüm. Ve o biri artık yoktu. Artık hiç kimse bu yüzü o şekilde sevmiyordu.

Geri döndüğümde kadın çoktan gitmişti. Ana kolumu yakalayınca ona doğru döndüm. "Artık içeri girebilirsin," diyerek kırmızı kravatlı adamı işaret etti ve adam da beni çift kanatlı kapıya doğru yönlendirdi.

Kırmızı kravatlı adam bir odanın önünde duraksayarak, benimle gelmesini ister miyim diye sordu. Neden benimle gelmesini isteyecektim ki? Bu adamla henüz tanışmıştım. Benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Odadaki adam ise her şeyimdi. *Hiçbir şeyim* olmayan bir adam, *her şeyim* olan adamı kaybetmenin acısını hafifletemezdi. Kapıyı açtığımda içeride başka insanlar da vardı, ancak benim görebildiğim tek şey Ben'in cansız bedeniydi.

Kayınvalidem gözyaşlarının arasından, "Affedersiniz!" dedi. Uysal, ancak yine de korkutucu bir sesle konuşmuştu. Onu duymazdan geldim.

Ben'in yüzünü avuçladığımda, teninin buz gibi olduğunu fark ettim. Göz kapakları sımsıkı kapalıydı. Onun gözlerini bir daha asla göremeyecektim. Gözlerinin yerinde olmama ihtimali birden tüm varlığımı sarstı. Onlara bakamazdım. Bunu bilmek istemiyordum. Yüzü yara bere içindeydi ve ben bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Bu, ölmeden önce yaralandığı anlamına mı geliyordu? Sokağın ortasında, yapayalnız mı ölmüştü? Ah Tanrım, acı çekmiş miydi? Kendimi bayılacak gibi hissettim. Göğsünün ve bacaklarının üzeri bir çarşafla örtülmüştü. Çarşafı kaldırmaya korktum. Ben'in gereğinden fazla uzvunun açıkta olmasından, çok fazla uzvunu görmek zorunda kalmaktan ya da çok fazla uzvunun ondan alındığını görmekten korktum.

Kayınvalidem, "Güvenlik!" diye haykırdı.

Ben'in elini tutarken bir güvenlik görevlisi içeri girdi ve kafamı kaldırıp kayınvalideme baktım. Beni tanıyor olmasına imkân yoktu. Burada ne aradığımı bilmesine imkân yoktu. Fakat oğlunu sevdiğimi anlaması gerekirdi. Şimdiye dek bunu yeterince belli etmiş olmalıydım.

Ona, "Lütfen!" diye yalvardım. "Lütfen, Susan, böyle yapma!"

Susan kafası karışmış bir hâlde, merakla bana baktı. Onun adını biliyor olmamdan ötürü, bir şeyleri kaçırdığını anlamıştı. Belli belirsiz başını salladı ve güvenlik görevlisine baktı. "Özür dilerim. Bize bir dakika verebilir misiniz?" Görevli odadan ayrıl-

diğında Susan hemşireye baktı. “Siz de. Teşekkür ederim.” Hemşire odadan çıkarak kapıyı ardından kapadı.

Susan ıstırap içinde ve son derece korkmuş ama yine de sanki beş saniye daha dayanabilecek ve sonra yere yığılacakmış gibi sakın görünüyordu.

Bana, “Parmağında bir alyans vardı,” dedi. Ona bakarak nefes almaya çalıştım. Halsizce elimi kaldırarak kendi parmağımdaki yüzüğü gösterdim.

Gözyaşlarımın arasından, “Bir buçuk hafta önce evlendik,” dedim. Dudaklarımın ısrarla aşağıya kıvrıldığını hissedebiliyordum. Şu anda bana fazlasıyla ağır geliyordu.

Susan artık titremeye başlamıştı. “Adın ne?”

“Elsie,” dedim. Bu kadından ödüm kopuyordu. Firari bir genç kadar öfkeli ve kırlgan görünüyordu.

Hıçkırıklarıyla boğulurken, “Elsie... ne?” diye sordu.

“Elsie Ross.”

İşte o anda gözyaşlarına boğuldu. Tıpkı benim gibi. Çok geçmeden yere yığıldı. Dünyadaki bütün mendilleri de toplasanız döşemelik muşambayı onun gözyaşlarından korumaya yetmezdi.

Ben’in yanında oturmuş hıçkırırken Ana yanıma gelerek elimi okşamaya başladı. Susan bir süre önce özür dileyerek yanımdan ayrılmıştı. Kırmızı kravatlı adam içeri gelerek, odanın temizlenmesi ve Ben’in cesedinin götürülmesi gerektiğini söylemişti. Adam elime Ben’in eşyalarıyla dolu bir poşet tutuşturana kadar, odaksız bakışlarımı öylece karşıya dikmeye devam ettim. Poşetin içinde Ben’in cep telefonu, cüzdanı ve anahtarları vardı.

Ne olduğunu bilmeme rağmen, “Bu nedir?” diye sordum.

Kırmızı kravatlı adam bana cevap vermeye fırsat bulamadan Susan kapıda belirdi. Yüzü lekeliydi ve gözleri kan çanağına dönmüştü. Odadan ayrılırken görüldüğünden çok daha yaşlı görünüyordu. Son derece bitkindi. Ben de öyle mi görünüyordum? Öyle görüldüğüme bahse girebilirdim.

Susan adama dönerek, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Ben, şey... Odayı temizlememiz gerekiyor. Oğlunuzun cesedi birazdan götürülecek."

Susan bu sefer daha açık konuşarak, "Neden o poşeti ona veriyorsunuz?" dedi. Sanki orada değilmişim gibi konuşuyordu.

"Pardon?"

Susan odaya doğru birkaç adım attı ve Ben'in eşyalarının bulunduğu poşeti benden aldı. "Ben hakkında alınacak tüm kararlar ve eşyaları bana yönlendirilmeli," dedi.

Kırmızı kravatlı adam, "Hanumefendi," dedi.

"Hepsi."

Ana ayağa kalkarak, onunla gelmem için kolumu çekiştirdi. Beni bu durumdan kurtarmak istiyordu fakat orada bulunmayı hiç ama hiç istemememe rağmen olduğum yerden kıpırdayacak gücü bir türlü bulamıyordum. Kolumu Ana'nın elinden kurtardım ve Susan'a baktım.

"Bundan sonra izlenecek adımları konuşmamızı ister misin?"

Susan, "Konuşulacak ne var ki?" dedi. Soğuk ve kontrollü davranıyordu.

"Ben sadece şey demek istedim..." Aslında ne demek istediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kırmızı kravatlı adam, "Bayan Ross," dedi.

"Evet?" Susan ile aynı anda cevap vermiştik.

"Üzgünüm," dedim. "Kimi kastettiniz?"

Adam Susan'a bakarak, "Yaşlı olanı," dedi. Bunu bir saygı ifadesi olarak söylediğinden emindim ama duyduğu sözler Susan'ın sinirlerini zıplattmış gibi görünüyordu. Susan iki Bayan Ross'tan biri olmak istemiyordu, bu gayet açıktı ama iki Bayan Ross'tan "yaşlı olan" olmaktan fazlasıyla rahatsız olduğunu görebiliyordum.

Susan odadaki herkese, "Bu kadının sözlerine daha fazla itimat etmeyeceğim," dedi. "Onun oğlumla evli olmak bir kenara, onu tanıdığına dair tek bir kanıtı bile yok. Onu hayatımda bir kez bile görmedim! Benjamin benim öz oğlum. Onu daha geçen

ay gördüm. Onun hakkında lanet olası tek bir kelime bile etmedi. Hayır efendim, oğlumun eşyalarının bir yabancıya teslim edilmesine göz yummayacağım. Asla!”

Ana, Susan’a uzandı. “Belki bir parça sakın olmamızın vakti gelmiştir,” dedi.

Susan, Ana’yı ilk defa görüyormuşçasına bakışlarını ona doğru çevirdi. “Sen kimsin?” diye sordu. Sanki televizyondaki Volkswagen reklamında birden arabadan çıkan palyaçolarmışız gibi bakıyordu. Ortaya çıkıp duran onca insandan yorulmuş gibiydi.

Ana, “Ben’in arkadaşlarından biriyim,” dedi, “ve hiçbirimizin mantıklı davranabilecek bir durumda olduğumuzu zannetmiyorum, bu nedenle belki biraz soluklanabilirsek...”

Susan kırmızı kravatlı adama dönerek, vücut diliyle Ana’nın sözünü yarıda kesti. Âdeta havlayarak, “Bunu sizinle özel olarak konuşmamız gerekiyor,” dedi.

“Hanımefendi, lütfen sakın olun.”

“Sakin olmak mı? Şaka yapıyorsunuz!”

“Susan...” diyerek söze başladım. Sözlerimi nasıl bitirmeyi planladığımdan emin değildim ama Susan beni biraz olsun iplemiyordu.

Elini yüzüme doğru kaldırarak, “Sus,” dedi. Sanki kendisini benim sözlerimden korumak istermişçesine dürtüsel ve saldırgan davranıyordu.

“Hanımefendi, Elsie buraya polis tarafından getirildi. Olay yerinde bulunuyordu. Az önce de söylediği gibi, kendisinin oğlunuzla evli olduğundan şüp...”

“Evli mi?” Susan’ın sesi kuşku doluydu.

Kırmızı kravatlı adam, “Evet,” dedi.

“Belediyeyi arayın! Bu sözde evliliğin kayıtlarını görmek istiyorum!”

“Elsie, Bayan Ross’a gösterebileceğin bir evlilik cüzdanının var mı?”

Önlerinde küçülerek yerin dibine geçtiğimi hissettim. Küçül-

mek istemiyordum. Güçlü durmak istiyordum. Gururlu ve kendinden emin olmak istiyordum. Ama bu yaşananlar çok fazlaydı ve kendimi kanıtlamak için onlara gösterebileceğim hiçbir şeyim yoktu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, "Hayır, ama Susan..." diyerek söze başladım. Kendimi son derece çirkin, küçük ve aptal hissediyordum.

Susan, "*Bana öyle demeyi kes!*" diye bağırdı. "Beni tanımıyor-sun bile. Bana adımla hitap etmekten vazgeç!"

"Pekâlâ," dedim. Gözlerim doğruca karşıya, odadaki cansız bedene bakıyordu. Kocamın bedenine. "Her şeyi alabilirsin," dedim. "Umurumda bile değil. Bütün gün burada oturup birbirimize bağırabiliriz ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Cüzdanın canı cehenneme."

Ayağımı öne atarak yürümeye başladım ve odadan uzaklaştım. Kocamın bedenini orada, o kadınla birlikte bıraktım. Adımımı koridora attığım ve Ana kapıyı ardımızdan kapadığı anda, oradan çıktığıma pişman oldum. Çıkıp gitmek yerine, hemşire beni zorla dışarı atana kadar Ben'in yanında kalmalıydım.

Ana beni ittirerek yürümeye zorladı.

Ardından beni arabaya bindirmiş. Emniyet kemerimi bağlamış. Arabayı yavaşça şehrin içinden sürmeye başlamış ve sonunda evimin garajına giden araba yoluna park etmiş. Ancak ben bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Sadece, arabaya bindikten sonra birdenbire evimin kapısında durmakta olduğumu fark etmiştim.

Evime girerken günün hangi saatinde olduğumuz hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Düşüncesiz ve ukala bir kaltak gibi pijamalarımla kanepede oturup sızlanarak kahvaltılık gevrek istememin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Taşındığımdan beri sevdiğim ve Ben yanıma taşındıktan sonra "bizim" olan bu daire ansızın bana ihanet etmişti. Ben öldüğün-

den beri bir santim bile yerinden oynamamıştı. Sanki olanları umursamıyor gibiydi.

Ben'in, holün orta yerinde duran ayakkabılarını kaldırıp bir köşeye koymamıştı. Onun artık kullanamayacağı battaniyeyi katlamamıştı. Dış fırçasını gözden uzak bir yere götürmeye bile zahmet etmemişti. Daire sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Ama her şey değişmişti. Duvarlara onun gittiğini söyledim. "O öldü. Artık eve dönmeyecek." Ana sırtımı okşadı ve "Biliyorum bebeğim. Biliyorum," dedi.

Bilmiyordu. Asla bilemezdi. Dikkatsizce yatak odama doğru ilerledim ve içeri girerken omuzumu kapı menteşelerine çarptım. Hiçbir şey hissetmemiştim. Yatağın bana ait olan tarafına süzülürken, hâlâ onun kokusunu alabiliyordum. Ben hâlâ burada, çarşafın arasındaydı. Onun tarafındaki yastığı aldım ve kokusunu içime çekerek gözyaşlarına boğuldum. Ana benim için bir bardak su getirmeye gidince ben de onun peşinden mutfığa gittim. Elimdeki yastıkla birlikte Ana'nın yanından geçerek bir çöp poşeti aldım ve yastığı onun içine tıktım. Poşeti sımsıkı kapatarak, ince plastiği elimden kurtulup yere düşene kadar defalarca düğümledim.

Ana, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben gibi kokuyor," diye yanıtladım. "Bu kokunun uçup gitmesini istemiyorum. Onu saklamak istiyorum."

Ana nazikçe, "Bunun işe yarayacağını zannetmiyorum," dedi.

"Siktir git!" dedim ve yatağa geri döndüm.

Başımı yastığıma koyduğum anda ağlamaya başladım. Bu olanların bana yaptıklarından bir anda nefret etmişim. Daha önce, hayatım boyunca hiç kimseye siktirip gitmesini söylememiştim; en azından karşımdaki Ana'yken.

Ana, on yedi yaşından beri benim en yakın dostumdu. Üniversitenin ilk gününde, yemek sırasında tanışmıştık. Birlikte oturup yemek yiyebileceğim kimse yoktu, Ana ise daha ilk günden kendisine asılıp duran bir çocuktan kurtulmaya çalışıyordu.

Bu ikimiz için de hayatımızı etkileyecek, çarpıcı bir andı. Ana oyuncu olmak için Los Angeles'a gelmeye karar verdiğinde ben de onunla birlikte gelmiştim. Los Angeles'ı çok sevdiğimden değildi, daha önce buraya bir kez olsun gelmemiştim fakat Ana'yı çok sevdiğim bir gerçektir. Ana bana, "Haydi ama, dünyanın herhangi bir yerinde kütüphanecilik yapabilirsin," demişti ve sonuna kadar da haklıydı.

Şimdi, tanıştığımız günün tam dokuz sene sonrasında burada durmuş, bana sanki bileklerimi kesecekmişim gibi bakıyordu. Eğer yeterince kendimde olsaydım, arkadaşılığın özünün bu olduğunu düşünürdüm ama şu anda bunu umursamıyordum. Hiçbir şeyi umursamıyordum.

Ana elinde iki tane hap ve bir bardak suyla yatak odasına geldi. "Bunları ecza dolabında buldum," dedi. Avucuna baktığımda hapları tanıdım. İki ay önce bir sırt spazmı geçirdiğinde Ben için aldığımız Valium hapları. Ancak birkaç tanesini kullanmıştı. Sanırım bu hapları kullanmanın onu bir muhallebi çocuğuna dönüştürdüğünü düşünmüştü.

Hapları onun avucundan aldım ve hiç düşünmeden yuttum. "Sağ ol," dedim. Ana üzerimi örterek yorganın kenarlarını altına sıkıştırdı ve kanepede uyumaya gitti. Yatakta benimle birlikte uyumayı teklif etmediği için memnum olmuştum. Ana'nın, Ben'in kokusunu benden almasını istemiyordum. Gözlerim ağlamaktan kurumuş, kaslarım yorgun düşmüştü, ancak beynimin rahatlamak için Valium'a ihtiyacı vardı. Sersemleyerek uykuya dalmadan önce, yatakta Ben'in tarafına doğru süründüm. "Seni seviyorum," dedim; fakat ilk kez, yanımda bunu duyacak kimse yoktu.

Baş ağrısıyla ve sersem gibi uyandım. Her sabah yaptığım gibi Ben'in elini tutmak için uzandım ama yatak boştu. Bir an için banyoda ya da kahvaltı hazırlamak üzere mutfakta olduğunu düşündüm; fakat en sonunda, olanları hatırladım. İstrabım olduğu

gibi geri döndü; bu kez daha donuk, ancak daha yoğundu. Vücudumu soğuk bir örtü gibi kaplayıp kalbimi yerinden söküyordu.

Ellerimi yüzüme kaldırdım ve gözyaşlarımı silmeye çalıştım ama yakalayamayacağım kadar hızlı süzülüyorlardı. Lunaparklarda deliklerden rasgele çıkan nesnelere çekiçle vurmaya çalıştığın şu oyunlar gibiydi.

Ana bir havluyla ellerini kurularak yanıma geldi.

Şaşkınlıkla, "Uyanmışsın," dedi.

"Ne kadar da dikkatlisin." Neden bu kadar kaba davranıyorum? Ben kaba bir insan değildim. Böyle bir insan değildim.

"Susan aradı." Ani çıkışlarımı görmezden geliyordu ve bunu için Ana'ya minnettardım.

"Ne dedi?" Yatakta doğrularak, dün gece komodinin üzerine bıraktığım suyu aldım. "Neden beni arasin ki?"

"Hiçbir şey söylemedi. Sadece onu aramanı istedi."

"Mükemmel."

"Numarayla buzdolabının üzerine astım. Belki de onu aramayı gerçekten istersin diye."

"Teşekkürler." Suyumdan bir yudum alarak ayağa kalktım.

Ana, "Gidip Bugsy'yi yürüyüşe çıkarmam gerekiyor. Hemen dönerim," dedi. Bugsy, Ana'nın sadık İngiliz buldoğuydu. Bulabildiği her şeyin üzerine salya akıtıyordu. Ona, Bugsy'nin yürüyüşe çıkarılması gerekmediğini çünkü tembel bok çuvalının teki olduğunu söylemek istedim ama bunların hiçbirini dile getirmedi; çünkü artık bu kadar kaba davranmayı bir kenara bırakmam gerekiyordu.

"Tamam."

"Dışarıdan bir şeyler ister misin?" diye sorduğunda, Ben'den meyveli kahvaltılık gevrek istediğimi hatırladım. Doğruca yatağa geri döndüm.

"Hayır, hiçbir şey istemiyorum. Sağ ol."

"Pekâlâ, çok geçmeden döneceğim." Bir an için düşündü. "Aslında, Susan'ı aramak istiyorsan bir süre daha evde kalabilirim."

“Hayır, teşekkürler. Ben hallederim.”

“Tamam, ama eğer fikrini değiştirirsen...”

“Sağ ol.”

Ana sonunda gitti ve kapının kapandığını duyduğumda ne kadar yalnız olduğum yüzüme çarpıverdi. Bu odada, bu dairede ama en önemlisi, bu hayatta yapayalnızdım. Öyle ki, bu durumu tam olarak kavrayamıyordum bile. Öylece kalkıp telefonu elime aldım. Buzdolabının üzerindeki numaraya bakarken, yanında duran Georgie’s Pizza mıknatıslı reklamını gördüm. Yere yığıldım ve yanaklarım soğuk döşemeye değdi. Kendimi bir türlü ayağa kaldıramadım.